Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 87
číslo 17
22. dubna 2007
Cena: 6 Kč

Minulou sobotu se konalo 79. zasedání ústřední rady

Pobožností, kterou vedl místopředseda ústřední rady ing. Karel Rauš, bylo minulou sobotu zahájeno 79. zasedání ústřední rady. Bratr K. Rauš si ke krátkému zamyšlení vybral text 24. kapitoly Lukášova evangelia, verše 46-48.

Jednání ústřední rady se zúčastnili kromě omluveného zástupce pražské diecéze ing. Václava Mikuleckého všichni členové ústřední rady.

Vlastní jednání zahájil bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta, který navrhl, aby první část jednání byla neveřejná. Po zhruba dvouhodinovém jednání, které se týkalo osoby pražského biskupa Mgr. Karla Bicana, pak bratr patriarcha oznámil, na čem se ústřední rada usnesla: **„Na základě návrhu Kárného výboru Církve československé husitské doručeného dne 12. 4. 2007 rozhodla Ústřední rada Církve československé husitské tak, že v souladu s ustanovením § 9 jednacího řádu kárných výborů CČSH a návrhem Kárného výboru Církve československé husitské prozatímně suspenduje bratra Mgr. Karla Bicana, biskupa Pražské diecéze Církve československé husitské, ze všech jeho církevních funkcí a služeb, a to až do úplného vyřešení kárného řízení vedeného Kárným výborem CČSH pod sp. zn. CKV 1/2007.**

V souladu s ustanovením § 9 jednacího řádu kárných výborů CČSH se bratru Mgr. Karlu Bicanovi ukládá povinnost být plně k dispozici CKV.“

Toto usnesení, které ústřední rada přijala v tajném hlasování jednomyslně, bylo okamžitě rozesláno do všech náboženských obcí a členům pražské diecézní rady.

Protože ústřední rada obdržela celou řadu dopisů s žádostí o svolání církevního sněmu z náboženských obcí i od jednotlivců, vzala tyto dopisy na vědomí s tím, že církevní sněm je jednou z možností, jak celou záležitost týkající se pražského biskupa vyřešit.

Ústřední rada se rovněž zabývala hodnocením postojů naší církve v době totality. Na návrh bratra patriarchy pak přijala usnesení: „Církev československá husitská ve snaze vyrovnat se s obdobím totality uskutečňuje z rozhodnutí ústřední rady historický výzkum činnosti v letech 1945-1989. Jeho cílem je objektivní zhodnocení tohoto období v nedávných dějinách Církve československé husitské. Přístup ke zjištěným skutečnostem a zhodnocení bude vycházet z hlediska teologických a církevních norem. "Moment pokání za historická selhání je nutno vždy promýšlet v reálných souvislostech daných historickými fakty" (Citace ze sněmovního dokumentu Odkaz minulosti pro dnešek Církev československá husitská k proměně času, přijatého na 2. zasedání VIII. sněmu CČSH v roce 2001). Garantem a koordinátorem tohoto výzkumu je patriarcha.“ Do projektu vyhledávání duchovních naší církve, kteří byli bývalým režimem perzekvováni, ústřední rada zapojila i Mgr. Martina Jindru, jehož články týkající se tohoto tématu náš časopis nedávno uveřejnil.

Ústřední rada obdržela žádosti dvou náboženských obcí (Praha - Vršovice a Praha - Dejvice) o organizační podřízení duchovní správy patriarchovi. Protože ústřední rada není kompetentní takovou žádost řešit, vzala dopisy pouze na vědomí.

Ústřední rada rovněž obdržela stížnosti na porušení církevních řádů, k nimž mělo dojít při konání mimořádného diecézního shromáždění pražské diecéze 3. března. Stížnosti budou projednány v právním poradním orgánu ústřední rady, který podá návrh na řešení.

Ústřední rada vzala na vědomí stanoviska naukového sněmovního výboru a ekumenicko-zahraničního výboru k dokumentu Charta Oecumenica. Stanoviska budou předána církevnímu zastupitelstvu, které se bude dokumentem zabývat.

Ústřední rada schválila zveřejnění sněmovní předlohy "Služba v Církvi československé husitské" na webových stránkách a na vikariátech. Připomínky k tomuto materiálu je třeba zaslat sněmovnímu centru nejpozději do 30. září.

Svou činnost ústřední radě prezentovala ředitelka Diakonie a misie Mgr. Hedvika Zimmermannová, která církvi navrhla realizaci několika misijních projektů. Mgr. Vladimíra Poupová seznámila členy ústřední rady s činností "genderskupiny", která má mj. v plánu zabývat se tématem rodina.

Vysluhování svátosti svěcení kněžstva ústřední rada schválila Mgr. Jiřímu Sladkému a Mgr. Ludovítu Kováčovi - oběma z brněnské diecéze.

(red)

Pesachové večeře se staly tradiční součástí velikonočního týdne v naší církvi. Tato je z Prahy - Krče.

Z bílé hory proměnění zpět... II.

Pokračování z minulého čísla

Podnětným příspěvkem byla též panelová diskuse na téma vize církví pro současnou Evropu. S výzvou "k nové formulaci vize pro Evropu na cestě do Sibiu při EEA3" s cílem "přesadit naše vize také do konkrétní politiky", přišel ředitel Komise církev a společnost Konference evropských církví (CSC CEC) Rüdiger Noll po podrobném přehledu vývoje politické i církevní vize pro Evropu včetně nástinu snah CSC CEC vstoupit pozitivně do politického prostoru s nárokem uplatnění křesťanských hodnot. Koncept "jednoty v mnohosti" jako "smířené rozdílnosti" pak vyzdvihl jako jeden snad z nejdůležitějších příspěvků pro vizi současné Evropy, přičemž ukázal, že tuto cestu razí i Charta Oecumenica a celý proces EEA3 v návaznosti na předchozí evropská ekumenická setkání (v Basileji v r. 1989 a v Gratzu 1997), jejichž kroky na tvorbě vize "Evropy zítřka" rovněž připomněl. Nová vize by neměla postrádat názor těch, kteří se nyní stali novými členy EU, ovšem nesmí postrádat ani odpovědnost za celou Evropu a potažmo celý svět. V závěru svého vystoupení informoval Noll o nejnovějším vývoji ve vztahu církví a evropských institucí: po EU navrhovaném "plánu D" pro EU (debata, diskuse, demokracie) přišli církevní představitelé v prosinci 2006 s návrhem "plánu C"(commitment/odpovědnost, compassion/soucit, conviviality/družnost), jímž by měl být plán politiků doplněn. S přáním, aby proces EEA3 přispěl k široké diskusi o obnově Evropy, nové odpovědnosti za Evropu a společný život v ní ve smířené jednotě, uzavřel svůj příspěvek. (pozn: autor bude požádán o souhlas s uveřejněním překladu své přednášky)

Do procesu EEA3 byli účastníci vtaženi i prezentací jeho prvních dvou etap. Videoprezentace z Říma z ledna 2006 ukázala první velké shromáždění, jímž byl celý proces 3. evropského ekumenického setkání zahájen. Následně několik z nás prezentovalo tzv. 2. fázi celého procesu, která měla regionální charakter. Díky sestře Jitce Klubalové, v té době vedoucí tajemnici ERC v ČR, která má největší podíl na námi připravené powerpointové prezentaci z Noci otevřených kostelů, která se v Praze odehrála 22. ledna t.r. (viz ČZ č. 4/2007), mohla být s mým komentářem prezentována 2. fáze EEA3 v ČR vedle prezentací z Itálie, Německa, Irska, Francie, Bulharska, Polska, Finska, Srbska a Rumunska. Z následné diskuse připomenu slova viceprezidenta CEC metropolity Tirany a Albánie Anastasia, který zdůraznil, že "se nesmíme zabývat sami sebou, ale musíme i kriticky hovořit o tom, co je problematické." V diskusi se objevila i témata směřující již k samotnému vrcholu EEA3 v Sibiu. V návaznosti na otázky týkající se ekologických závazků, coby jednoho z témat EEA3, jsem měla možnost zmínit též velmi konkrétní návrh, vzešlý z diskuse k přípravě cesty do Sibiu v Drážďanech, jíž jsem se v lednu t.r. zúčastnila, totiž návrh na zorganizování společného vlaku do Sibiu a to hlavně z důvodů ekologických (na německých serverech si již dnes můžete spočítat, kolik škodlivin vypustíte do vzduchu tím, že se přepravujete letadlem), ovšem i moment společné pouti by zde mohl hrát pozitivní roli. Návrh vzbudil celkem značný ohlas a bude otázkou další domluvy, podaří – li se nám takový "orientexpres", jak byl tento návrh s jistou mírou nadsázky pojmenován, napříč několika zeměmi zorganizovat.

V Sibiu v září t.r. budou účastníci diskutovat nad třemi velkými tématickými okruhy, jež nám ve stručnosti byly představeny: 1. Světlo Kristovo a církev. 2. Světlo Kristovo a Evropa. 3.

Dokončení na str. 3

Nemůžeme žít a jednat jinak?

Ti, kteří v Církvi československé husitské pracují už na padesát let a žijí let sedmdesát, osmdesát, nestačili se v posledních nejméně třiceti letech a nestačí se dodnes divit, v jakém společenství se to nacházejí, resp. překážejí.

Především je patrné – i když se třeba zavřou oči – že se nám ta církev co do počtu svých členů scvrkla na svou desetinu. Některé náboženské obce, s nimiž byl spjat náš mladistvý a dospělý věk, už ani neexistují. Nemělo by to bolet celou církev Boží, neměla by na to reagovat?

Dále: Někde se tato církev skoro ani nepodobá té, jakou odvážně a v tísni svědomí i za diktátu rozumného myšlení zakládali naši otcové. Což dnešním křesťanem je až ten, jemuž se zošklivil rodný duchovní dům?

Třetí naše lítost a stížnost se týká skutečnosti, že právě v tzv. porevolučních časech (od roku 1990), časech plných očekávání, nadějí a možností, bylo nám naopak dáno, že jsme se ve své církvi měli dožít nerozhodnosti a pasivity, povrchností a jalových sporů i neslýchaných selhání a afér.

Takže je jen přirozené, že se teď musíme ptát, co že jsme to my sami, případně naši duchovenští a laičtí vůdcové přehlíželi, zanedbali či neudělali, že nám církev před očima tak upadla, že se duchovně rozchází, že ztrácí dobrou pověst…

Mnozí se obáváme, že jak během nepříznivých let minulého století, tak ovšem i v nových poměrech se nám nedařilo zasvěceně a důsledně rozhodovat o zásadních potřebách církve. Obecně vzato k našim hříchům patří, že jsme málo dbali o zbožnost své církve, nehleděli jsme na ryzost vyznávané víry, nepěstovali charakternost a báli se uplatňovat mezi sebou kázeň dítek Božích.

Dodnes pociťujeme, že jsme schopni bez potřebného rozmyslu najímat a pak udržovat v duchovní správě leckoho, kdo u nás není doma, nebo jiného, kdo dlouhodobě spíše škodí než slouží. Nezkoumali jsme upřímnost vztahu svého

Dokončení na str. 3

Rodina církve

V době, kdy se často setkáváme s nejrůznějšími útoky na naši církev, kdy řešíme i problémy vnitřní, je nesmírně povzbuzující setkat se se situací, kdy církev jedná příkladně.
V neděli 4. března jsem po dlouhé době byla přes víkend v Mariánských Lázních a navštívila tam bohoslužby. Potěšilo mne, že se bohoslužby zúčastnily i děti, že prostor modlitebny v budově fary, určený zhruba pro 30 lidí, byl téměř zaplněn, potěšila mne přítomnost Zuzany Kalenské s miminkem a manželem.
To hlavní však přišlo až po bohoslužbě, při níž sestra farářka Vladimíra Bělunková, mimo jiné, poděkovala Pánu Bohu za 88 let sestry Zdeny Holubové. Sestra Holubová nemá v Mariánských Lázních blízké příbuzné, a tak jí důstojnou rodinnou oslavu narozenin připravila náboženská obec. Radostné ovzduší rodinného setkání, krásné kytice, dorty, krabice pečiva přinesené sestrami, slavnostní přípitek. A pak se modlitebna změnila v rodinnou jídelnu se společným obědem pro všechny přítomné, pro celou mariánskolázeňskou církevní rodinu.
Zůstal mi kouzelný pocit, že přes všechny "vichřice hněvu" církev funguje tam, kde je nejvíc třeba – v jednotlivých náboženských obcích, v hezkých vztazích mezi lidmi. Díky za nevšední zážitek, za „pohlazení na duši", za vědomí, že církev umí být skutečnou rodinou.

Jitka Šindlerová

Z kazatelského plánu

2. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Máš mne rád? Následuj mne!

Vztah křesťana k živému Kristu je také osobní záležitostí každého jednotlivého věřícího. V některých záležitostech nemůže nikdo jiný jednat za nás, ani církev. Uloží-li Pán jednotlivému údu své církve jmenovitý úkol, má věrný Ježíšův učedník uposlechnout a činit to, co mu bylo uloženo. Pán od nikoho nežádá nemožné. Miluje-li ho někdo, pak mu není zatěžko učinit pro svého Spasitele cokoliv – tak jako Spasitel všechno učinil pro nás. V tom poslušném plnění úkolu nemáme právo ohlížet se ani nazpět ani okolo sebe natolik, abychom se tím dali rušit a odvádět od svého poslání daného Pánem. Také ohledy na jiné lidi, byť to byli ti nejbližší a nejmilejší, musí ustoupit stranou, aby nepřekážely v tom hlavním: v následování Spasitele a svědectví o něm tak, jak je to kdy právě nutné. Za jiné souvěrce se můžeme jedině modlit, aby i je Pán přijal do své služby a aby se v ní osvědčili. Ale rozhodnout se pro Krista musíme každý sám za sebe a na Pánu ponechat, koho nám dá za společníky na další cestu.

Vstup: Iz 6,1-8

Tužby:
2. Abychom i my zakoušeli setkání s živým Kristem a přijali ho za Pána svých životů...
3. Abychom v moci Ducha Kristova vykročili statečně k úkolům, které nám budou přikázány, a osvědčili se v Pánově službě...

Epištola: Zj 5,6-14 nebo 6,9-11

Evangelium: J 21,17-25

K obětování: Ž 31,15-16

K požehnání: Sk 9,1-19a

Modlitba:
Hospodine, dej nám poznat, že potřebujeme tvého nejmilejšího Syna Ježíše Krista víc než cokoliv jiného na světě. Kéž nezapomínáme nikdy na jeho lásku k nám a na všechno, co z té lásky pro nás vykonal. Kéž i my odpovíme svou láskou na jeho lásku! Jen tak budeme schopni vytrvat v jeho službě a vycházet se svědectvím o Ježíšově lásce i k dalším svým bližním, kteří také Spasitele potřebují, i kdyby o tom zatím ještě přesně nevěděli a měli jenom nejasné tušení, že jejich životu něco důležitého chybí. Prosíme, vlož do našich úst pravá slova, aby nám naši bratři a naše sestry porozuměli.

Vhodné písně: 9, 163, 182, 330

BOŽÍ SLOVO NEJEN PRO PRAŽSKÉHO BISKUPA

Jako protiváhu jednostranného důrazu na lásku, odpuštění a neodsuzování uveďme si přísné požadavky Písma.

*** Boží nárok**
Já jsem Hospodin, váš Bůh. Posvěťte se a buďte svatí, neboť já jsem svatý (Lv 11,44).
Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec (Pán Ježíš, Mt 5,48).
Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe (Pán Ježíš Mt 16,24.)

*** Postoj k příkazům Desatera**
Hleď, dnes vám předkládám požehnání i zlořečení; požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám dnes přikazuji, a zlořečení, když nebudete poslouchat příkazy Hospodina, svého Boha (Dt 11,26-28).

*** Věčná platnost Desatera**
Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona (Pán Ježíš Mt 5,18).

*** Smí mít kněz dvojí tvář??**
Vaše slovo buď "ano, ano - ne, ne", co je nad to, je ze zlého (Pán Ježíš Mt 5,37).

*** Kdo má právo vést věřící do království**
(Kněz) neposkvrní se ve svém lidu ani jako manžel, aby nebyl znesvěcen (Lv 21,4). *Ježíš řekl svým učedníkům: "Není možné, aby nepřišla pokušení; běda však tomu, skrze koho přicházejí. Bylo by pro něho lépe, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a uvrhli ho do moře, než aby svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných. Mějte se na pozoru" (L 17,1-3). Když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy* (Pán Ježíš Mt 15,14).

*** Jaký život má křesťan vést**
Jenom veďte život hodný Kristova evangelia (Apoštol Pavel Fp 1,27).
O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. Vést sprosté, hloupé a nesmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky! Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím (Apoštol Pavel Ef 5,3-5).

*** Hrozba věčným ohněm, temnotou a mukami pro přestupníky**
Podobenství Pána Ježíše o pleveli mezi pšenicí (Mt 13,24-30), *o rybářské síti* (Mt 13,47-48), *o hřivnách* (Mt 25,14-30; L 19,12-27) *o boháči a Lazarovi* (L 16,19-31), *ovcích a kozlech* (Mt 25,31-46).

*** Poslední Ježíšovo slovo nad špatnými služebníky**
"Neznám vás!" (deset panen Mt 25,12 a nepraví učedníci L 13,25-27).

*** Mezi nevěřícími**
Prosím vás proto, zdržujte se sobeckých vášní, které vedou boj proti duši a žijte vzorně mezi pohany (pisatel listu Petrova 1 Pt 2,11-12).
Všechno dělejte bez reptání a bez pochybování, abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm svitte jako hvězdy, které osvěcují svět (Apoštol Pavel Fp 2,14-15).

*** Jaké vlastnosti má mít biskup a církevní pracovník**
Apoštol Pavel Timoteovi:
Věrohodné je to slovo: Kdo chce být biskupem, touží po krásném úkolu. Nuže, biskup má být bezúhonný, jen jednou ženatý, střídmý, rozvážný, řádný, pohostinný, schopný učit, ne pijan, ne rváč, nýbrž vlídný, smířlivý, nezištný. Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a počestné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev? Nemá být nově pokřtěný, aby nezpyšněl a nepropadl odsouzení ďáblovu. Musí mít také dobrou pověst u těch, kdo jsou mimo církev, aby neupadl do pomluv a ďáblových nástrah. Rovněž jáhnové mají být čestní, ne dvojací v řeči, ne oddaní vínu, ne ziskuchtiví. Mají uchovávat tajemství víry v čistém svědomí. Ať jsou nejdříve vyzkoušeni, a teprve potom, když jim nelze nic vytknout, ať konají svou službu. Právě tak ženy v této službě mají být čestné, ne pomlouvačné, střídmé, ve všem věrné. Jáhni ať jsou jen jednou ženatí, ať dobře vedou své děti a celou rodinu. Konají-li dobře svou službu, získávají si důstojné postavení a velkou jistotu ve víře v Krista Ježíše. (1 Tm 3,1-12; podobně apoštol Pavel Titovi na Krétu Tt 1,5-9).

*** Běda špatným představitelům církve**
Běda, říká Pán Ježíš zákoníkům a farizeům (Mt 23,13 a další verše, L 11,42 a další verše); *běda*, volají proroci těm, kdo říkají zlu dobro (Iz 5,20) a ničemným pastýřům (Jr 23,1; Ez 34,2; Za 11,15-1).

z Písma vybrala: Jiřina Kubíková

Nad Písmem

O HRDINECH V NÁS A MEZI NÁMI

J 21,17–25

Vypadá to, jako by bylo po všem! Poslední verše Janova evangelia volně provázejí čtenáře k závěru. Nic dramatického už se dít nebude. V setkání se Vzkříšeným Petr znovu nalezl ztracenou víru i své místo v utvářející se církvi. Jeden z hlavních hrdinů evangelních příběhů a strhujícího velikonočního dramatu sice zakolísal, ale nakonec přece jen obstál. Řekněme přímo: dočkal se sladkého happyendu.
I takto by dnešní průměrně vzdělaný a průměrně zvídavý Čech mohl rozumět závěru Janova evangelia. Škoda jen, že uhlazené završení příběhu nám trochu kazí jakási doplňková diskuse o rozdílech v budoucích osudech učedníků. Polepšený hrdina v ní musí být Ježíšem znovu usměrňován. A to dokonce slovy, která v kralickém překladu neznějí příliš slušně. Petr na svou dotíravou otázku, jak že to bude s tím druhým učedníkem, dostává velmi pádnou odpověď: „…co tobě po tom“.
Představa o Petrovi, jako přirozeně omylném sympatákovi, kterému se nakonec podařilo dosáhnout dokonalosti, opět selhává. (Gal 2 to ostatně dosvědčuje neméně jasně.) Apoštol Petr není dokonalý, má a při svém působení bude mít stále daleko do figury světce odlité z bílého porcelánu. Ví ovšem, že mnohá neporozumění Ježíšovým slovům a záměrům už nemusí skrývat. Ví, že ve svých pochybeních neuvízne. Pán se k němu přiznává, pokud on se přizná k němu. Svěřená péče o církevní společenství, o rozptýlené hledače Víry, Naděje a Lásky není odměnou, ale posláním. Je tím nejobtížnějším úkolem, na který by vůbec kdy mohl pomyslet. Při jeho plnění nelze Ježíše korigovat, jak se o to v minulosti pokoušel.
Rozhovoru mezi Šimonem-Petrem a Ježíšem tiše přihlíží učedník, „kterého Ježíš miloval, ten, který byl při večeři po jeho boku“ a kterého tradice ztotožňuje s Janem, jedním z bratrů Zebedeových. Není v blízkosti Petra náhodou. Spolu s bratrem Jakubem byl několikrát svědkem důležitých okamžiků, které všichni tři prožívali s Ježíšem. A právě proto, že uměl být tichým a vnímavým pozorovatelem, může nyní nejen o Kristu, ale i o Petrovi vydávat své zvláštní svědectví.
Čtvrté evangelium si vztahu mezi Petrem a Janem všímá mimořádným způsobem. Zatímco Petrovo jednání na Ježíše reaguje logikou praktického lidského rozumu, Jan spíše tiše prožívá Kristovu přítomnost. Nechce nic velkolepě měnit a prosazovat, nechává se naplňovat Ježíšovými slovy a společenstvím s ním. Když Ježíše začali opouštět někteří učedníci a on se svých Dvanácti ptal na jejich úmysly, je to Petr, který rozhodně a suverénně odpovídá: „Pane, ke komu bychom šli?“ Je to Petr, který rozhořčeně svému Pánu říká: „Nikdy mi nebudeš mýt nohy!“ Také se uraženě diví: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím.“ A veleknězovu strážci, zatýkajícímu Ježíše, neváhá mečem utít ucho. Jenže potom…, potom dokonce dvojnásobně zapře toho, jehož chtěl následovat a bránit. A Jan je tiše při tom všem. Dokonce Petrovi otevírá dveře do velekněžského dvora, kde je Ježíš zadržován a kde jej také Petr zapírá. Každé situace se účastní, ale v žádném okamžiku nechce zasahovat, ani se hlasitě projevovat. A tak může vydávat svědectví.
Musel ten, který byl nazván jedním ze sloupů církve, pastýřem Ježíšových ovcí, ten, který se nedočkavě ke vzkříšenému Pánu na břehu jezera brodil vodou před lodí, dvakrát (anebo podle synoptiků dokonce třikrát) osudově selhat? Ano! Protože Ježíše následoval často s naivní sebedůvěrou. Protože jej často následoval příliš polidsku. Petrovo selhání je i selháním těch, za které chtěl mluvit a jednat. On selhává místo těch, kteří namísto zbrklého rozhodnutí vydat se za Ježíšem vlastními silami nenápadně a nesměle pronikají do smyslu jeho slov, jeho jednání a jeho moci.
Petr v nás a mezi námi se podobných chyb ani pro příště zcela nevyvaruje. Když mu ale opět začne připadat divné, že někdo kolem něho chce měnit svět a sám sebe v něm tím, že do něj nezasahuje, nýbrž se jako tichý svědek přednostně nechává naplňovat slovem a přítomností Ježíše Krista, postačí už jen krátká pádná odpověď, aby pochopil…: Co tobě po tom?!

Jiří Chvála

P. S. Ubezpečuji případné podezíravé čtenáře ze své drahé církve, že kritická významová vyústění promluvy vztahuji především sám na sebe.

Nemůžeme v církvi žít a jednat jinak?

Dokončení ze str. 1

kněžstva k vlastní církvi. Neuplatňovali jsme důsledně požadavek přesvědčivého duchovního a teologického vzdělání adeptů duchovenské služby a nesledovali jsme charakterové předpoklady k ní i následné bezúhonné chování každého. Občas jsme bez respektu k závazným apoštolským měřítkům volili své předáky. Svou církev jsme nespravovali podle řádů, jež jsme závazně přijali. Nadutě jsme pohrdali církevní kázní – jedni ve jménu "svobody víry", jiní ze lhostejné nepozornosti, další ve snaze ututlat nepříjemné zjevy mravního rázu a ti "nejvyspělejší" mezi námi pak se zdůvodněním, že oni se řídí přímo Zákonem Božím.

Nepracovali jsme dobře s lidmi. Neměli jsme odvahu vyjádřit pracovní požadavky na služebníky církve, smluvně ta práva a povinnosti podchytit a jejich plnění pak důsledně vyžadovat. Neuměli jsme povzbuzovat pracovité, potěšovat unavené a v ještě větší míře se nám nedostávalo odvahy napomenout lehkomyslné a nepracovité. Jako by pro Pána Boha stačilo cokoli, nepodněcovali jsme se k horlivé službě pro dílo Páně.

Nedivme se, že se pak v Církvi československé husitské mohla zahnízdit nejistota stran poslání této církve, že se v ní projevovala tu nevědomost, onde rezignace, zde se ukazovala nabubřelá gesta a jinde se jen předstírala aktivita… Tím vším pak prosakovaly aféry nejrůznějšího druhu a šířil se rozklad.

Úpadků náboženských obcí, stejně jako ostudného chování mezi faráři bylo nápadně mnoho – ale jako by to nevzbuzovalo pozornost služebných a dozorčích církevních orgánů, nemluvě o neinformované veřejnosti. Až najednou začalo docházet (v letech 2004 až 2005) k neslýchaným způsobům úřadování jednoho patriarchy v církvi samé a jeho vystupování na veřejnosti vůči ní – sice též původně za nepozorného či nestatečného přihlížení odpovědných orgánů církve, o to více však už za vyhrocené pozornosti veřejnosti. Chtivé sdělovací prostředky byly přitom vytrvale zásobovány informacemi bulvárně dostatečně přitažlivými, a to přímo od patriarchy a hrstky jeho stoupenců. Po delším váhání jsme se nakonec ulekli, že ono asi jde vskutku o závažný hřích a s dotyčným patriarchou jsme se museli v dramatickém souboji na sněmu rozejít a on s námi.

Nyní zas, asi po dobu čtyř pěti měsíců, se obdobně ventiluje případ pražského biskupa, případ podivného homosexuálního vzplanutí, zamotávání věci, její obrana a zlehčování, udávání, zapírání a mlžení. A opět se zde "zbožně" angažuje tisk, rozhlas, televize – za pomoci "hlasů z církve". Až nakonec se věc vyvinula tak, že členové církve z pražské diecéze použili svého práva rozhodnout o případném odchodu svého biskupa ze služby; volili jej totiž a mohli se též pokusit jej z úřadu odvolat. K tomu jim byla dána příležitost na březnovém mimořádném diecézním shromáždění. Na něm byli se svým návrhem ovšem přehlasováni – a v tom byli povinni se podrobit. (Pokud jde o několik interventů v té věci z jiných diecézí, ti neměli a nemají právo a možnost pražského biskupa volit a tedy ani jej sesazovat, a na tom zůstane.)

Jak už to dnes ovšem bývá, může být zpochybněn i formálně právu vyhovující výrok či rozhodnutí. Dělo se to i v případě zmíněné kauzy, a to na různých úrovních celku církve. V první reakci na výsledek diecézního referenda, jež vyznělo mírně pro biskupa, dospěly rozpoutávané vášně až k výkřiku "Zrušit pražskou diecézi a rozdělit ji mezi jiné!" To však zdálo se být příliš. Nespokojenost však zůstávala patrná.

V současnosti nedá se přehlížet, že po březnovém "utrpěném vítězství" pražského biskupa a tím spíše po jeho následných dalších těžko pochopitelných vystoupeních po církvi a v tisku přibylo v pražské diecézi i v celé církvi lidí, kteří by rádi viděli, aby se svého úřadu přece jen vzdal. Církvi se v takové situaci ovšem nabízejí především apely duchovní, pastorační; hypoteticky možná i jasně formulovaná kázeňská stížnost k celku církve.

Avšak jisté osoby – opožděně – začaly upozorňovat, že volba na diecézním shromáždění byla podstatně ovlivněna hlasy pastoračních asistentů, jimž se nedávno dostalo nebývalého volebního práva. A tu je napadá myšlenka: petiční kampaní dosáhnout – opět kvůli jedné osobě! – svolání zasedání církevního sněmu. Ten by volební právo pastoračním asistentům zase odňal. A s tím ovšem se bude též "nějak" revokovat případ pražského biskupa, tentokrát zajisté s jednoznačně opačným výsledkem. Zdá se to být velmi promyšlené. Mělo by nám na tom něco vadit? Ano, mělo. Toto je zásadně vadný přístup k řádům církve: Máme na mysli nějaký problém či nějakou kauzu, jejíž řešení se nám nelíbí – svoláme tedy sněm a upravíme zákony! A tak pořád dokola… Další, co by nám na věci mělo být podezřelé, je, že aktéry, ne-li iniciátory toho všeho jsou, řekli bychom, duchovní trockisté, jacísi disidenti ve vlastní církvi, kteří nemají důležitějšího programu než její hlučné ostouzení. Rozumní členové církve se děsí revolucí a té "permanentní" zejména. Nepokládají za přípustné, aby jejich církev měla svou stálou bulvární rubriku v médiích a nemají za mimořádně nadané a svědomité služebníky Páně ty, kteří ji opakovaně zásobují svými příspěvky.

Prosím tedy všechny odpovědné – biskupy, laiky, učitele, správce úřadů, publicisty: Upevňujte bděle Církev československou husitskou na zdravém duchovním a mravním základě Ducha Kristova. Rozvážně, zavčasu a se vší účinností zabraňujte dalším "aférám".

Zejména ústřední radě církve chceme povzbudivě připomenout jeden z jejích úkolů: "Rozsuzovat duchy" a nedopustit, aby na jedné straně byla vydávána pasivita, zpozdilost a zbabělost za "křesťanskou poslušnost", na druhé straně trvalé rozčilení za "vanutí Ducha". Prosíme, nalezněte odvahu učinit přítrž naprosté netečnosti některých a volejte sami ke kázni ty, jimž CČSH se neukazuje být zrovna blízkým domovem. (Někdy je jim, zdá se, jen hmotně živitelkou a duchovně spíše nemilovanou macechou.)

Nepřestáváme toužit po skutečné obrodě své církve. Uvědomujeme si však, kolik si to žádá pokory, pravdivosti, rozhodnosti a pracovitosti. Ale což to nepatřilo ke znakům CČS od jejího počátku? A což je vůbec křesťansky oprávněná jiná cesta než tato?

Milan Salajka

Janko Kráľ na portrétu Janka Alexy

185 let od narození Janka Kráľe

Janko Kráľ, největší slovenský básník své doby, absolvoval základní školu, lyceum a dva semestry práv v Kežmarku. Své první básnické pokusy psal jako všichni tehdejší slovenští literáti česky. K přelomu došlo v září roku 1842, když se zapsal do čtvrtého ročníku teologického studia na evangelickém lyceu v Bratislavě a seznámil se s Ľudovítem Štúrem, vyučujícím tam češtinu. Po Štúrově sesazení roku 1844 na protest odešel i on. Již nepokračoval ve studiu a raději se začal toulat po Slovensku, navštívil Pešť, procházel Uhry, Chorvatsko, Rumunsko a Besarábii. Revoluce 15. března 1848 zastihla básníka v Pešti, odkud rychle spěchal na Slovensko a s J. Rotaridesem bouřil selský lid proti uherské šlechtě, žádal rozdělení půdy a jazykovou rovnost. Byl zatčen maďarskými vojáky a trýzněn jako panslavista a úhlavní nepřítel Maďarů. Hrozila mu i poprava. Roku 1849 ho osvobodilo císařské rakouské vojsko dobytím Pešti.

Po těchto trpkých zkušenostech se jako básník úplně odmlčel. Psal jen příležitostně a usiloval o založení existence jako okresní úředník, písař, soudní adjunkt a posléze advokát v Balažských Ďarmotech v Uhrách, v Čadci, Klášteru pod Znievom a posléze ve Zlatých Moravcích, do kterých přišel 22. 2. 1862. Zde pak pobýval se svojí manželkou Máriou Polexínou a čtyřmi dětmi. Říká se, že Janko Kráľ navzdory tomu, že trpěl bídou, rád navštěvoval nedaleký panský klub s názvem Casino, kde se setkávaly vedoucí osobnosti společenského dění v Zlatých Moravcích.

Zemřel ve věku 54 let. Přesná příčina jeho smrti není známa. Podle některých podkladů zemřel zřejmě na tyfus. Jeho tělesné pozůstatky se s největší pravděpodobností nacházejí ve Zlatých Moravcích, kde má i pomník.

Své básně však tento básník knižně nevydával a nesbíral ani časopisy, kde byly otištěny. Mnoho nevydaných rukopisů poztrácel při častých stěhováních nebo sám zničil. Některé - jako např. báseň *Podmanín* - Kráľovi zabavila policie a nenávratně zmizely. Teprve roku 1893 sebral a vydal Verše Janka Kráľa literární kritik J. Vlček. Z uveřejněných i rukopisných fragmentů a básní byly sestaveny výbory *Výlomky z Jánošíka*, *Neznáme básne* a nedokončený cyklus *Dráma světa*. V letech 1952 - 1959 vyšlo Kráľovo *Sborné dielo*.

(noe)

Z Bílé hory proměnění zpět...

Pokračování ze str. 1

Světlo Kristovo a svět, přičemž každé z témat je rozděleno do podskupin: ad 1 a) **Jednota:** jedná se o jednotu obecně, zvláště pak církve, bude prezentováno, čeho v otázce jednoty bylo již dosaženo (viz kupř. Porvo, Leuenberg) a současně budou k diskusi další nové kroky (jako kupř. vzájemné uznávání křtů apod.), b) **Spiritualita**: jaké aspekty víry existují v Evropě, spiritualita jako svědectví, jako vědecké téma, modlitba, večeře Páně, c) **Svědectví**: vztah mezi individuálním a skupinovým svědectvím, napětí mezi apologetickým a neapologetickým svědectvím, proselytismem a misií apod. Ad 2 a) **Evropa**: pro toto téma bude v Sibiu připraveno celodenní fórum – měla by se diskutovat již výše zmiňovaná vize pro Evropu, významné místo bude mít i téma dialogu mezi církvemi a politiky a to jak na evropské, tak na národní úrovni, b) **Náboženství:** zde se budou diskutovat otázky postavení křesťanství versus jiná náboženství v Evropě, zvláště islám (zohledněny budou výsledky práce společné pracovní skupiny CEC /CCEE (Rada biskupských konferencí v Evropě), své místo zde naleznou i otázky postavení náboženství v postsekularní Evropě, c) **Migrace**: řeč bude o politických, sociálních, náboženských konsekvencích migrace, budou hledány body, které je třeba propracovat, (zohledněna bude práce CCME – Evropská církevní komise pro migraci, která se brzy stane jednou ze tří velkých pracovních komisí CEC). Ad 3 a) **Stvoření**: na základě odpovědnosti církví za stvoření se bude řešit aktuální téma klimatických změn, tématem z hlediska křesťanských hodnot se stane i životní styl jako žité svědectví víry, mělo by dojít též k výměně zkušeností církví na tomto poli, b) **Spravedlnost**: zde budou rezonovat témata, jako je chudoba, nespravedlnost v různých oblastech, ať již kupř. v oblasti lidských práv či v ekonomické a sociální oblasti, c) **Mír:** zde bude diskutována role náboženství v konfliktních situacích, řeč bude i OSCE a militarizaci, bude hledána odpověď na otázku obrazu smíření, ať již osobního či kolektivního.

Všechna výše uvedená témata byla ještě po třech vstupech (Světlo Kristovo a církev – pravoslavný metropolita Sassimy Genadios; Světlo Kristovo a Evropa – generální tajemnice CCME, členka Luterské církve v Německu Doris Peschke; Světlo Kristovo a svět – ředitel oddělení mezinárodních církevních vztahů a migrace Německé biskupské konference Ulrich Pöner) prodiskutována ve skupinách, do nichž jsme se na více než hodinu rozdělili.

Osobně jsem měla možnost účastnit se skupiny diskutující o Evropě a navázat tak mimo jiné i na diskusi při přípravném setkání delegátů do Sibiu v Drážďanech na konci ledna t.r., kde jsme diskutovali otázky týkající se identity Evropy, kdy mě osobně v daných souvislostech vyvstala kupř. otázka, do jaké míry tvoří kromě života jednotlivých církví identitu Evropy i ekumenické hnutí? Diskutovali jsme pak, mohouli církve na základě vzájemného smíření přispět ke smíření jednotlivých zemí a regionů Evropy, neb mezi nimi neplatí ono politické rozdělení na tzv. Západ a Východ, byť je třeba vést napříč církvemi teologickou diskusi, zvláště co se křesťanských hodnot týče. Přitom jsme se nevyhnuli ani otázce, jak tyto hodnoty tlumočit směrem k politickým institucím na evropské ale i národní úrovni a obecně strategii církví ve veřejném prostoru - zde mohu zmínit z drážďanské diskuse výzvu k překonání strachu ze sekularizace - či třeba otázkám potřeby nové definice Evropy – zde opět mohu z drážďanské diskuse vnést podnět k výzvě integrace namísto asimilace a nutnost vedení dialogu s různými integrujícími se skupinami. Byly zmíněny ještě mnohé další podněty samozřejmě i z dalších skupin diskutujících na výše uvedená témata, které budou zahrnuty při přípravě příslušných plén a diskusí v Sibiu.

Hana Tonzarová

Zprávy

Zemřel bratr farář

V neděli 8. dubna o Božím hodu velikonočním zemřel ve zlínské Baťově nemocnici ve věku 83 let bratr farář Ladislav Kopecký. Zlínská náboženská obec v něm ztrácí duchovního pastýře, který svou obec vedl od roku 1974.

Bratr farář Ladislav Kopecký se narodil 6. července 1923 v Brně, kde od dětství prožíval s rodiči dobu vzniku a rozmachu mladé Československé církve. S rodiči docházel na bohoslužby v improvizovaných podmínkách Besedního domu, v září 1929 byl svědkem otevření nového chrámu v Botanické ulici. Už tehdy jej atmosféra bohoslužeb uchvacovala natolik, že toužil stát se duchovním. Maturoval však za války, na jaře 1942 v dusných týdnech po atentátu na R. Heydricha, takže o studiu nemohlo být řeči. Teprve po válce, už jako úředník spořitelny, se přihlásil do teologického kursu v Nové Vsi, který jej nasměroval k duchovenské dráze. V roce 1951 nastoupil své první místo v břeclavské náboženské obci jako pomocný duchovní pro Mikulov. V nelehkých podmínkách poválečného pohraničí získával své první pastorační zkušenosti. V roce 1953 přešel jako kazatel do Ivanovic na Hané. Hanáckému městu zůstal věrný i po vysvěcení na kněze 28. října 1956. Jeho dalšími působišti po odchodu z Ivanovic byly Vyškov (1961-1965), Jihlava (1965-1973) a Třešť (1973-1974), odkud v červenci 1974 přesídlil do tehdejšího Gottwaldova.

Zdejší velká náboženská obec potřebovala po úmrtí faráře Ferdinanda Valíka zkušeného duchovního a tento předpoklad Ladislav Kopecký beze zbytku naplňoval. Kromě vedení duchovní správy na sebe vzal také úkoly matrikáře, kronikáře a účetního. V nesnadných letech normalizace rozvíjel nové způsoby pastorace, podařilo se mu obnovit duchovní péči o děti. Mimo to pracoval i jako člen diecézního finančního výboru, administrátor náboženské obce v Uherském Brodě a předseda hodonínského církevního okrsku – dnes východomoravského vikariátu (1982-1986). Jeho iniciativou se zdárně rozvíjely ekumenické vztahy: především s evangelickým farářem Miroslavem Hájkem, pozdějším synodním seniorem ČCE, ale také s Bratrskou jednotou baptistů a dalšími církvemi. Bratr farář Kopecký zažil také mnohé peripetie při jednáních se státní správou, zejména v souvislosti se zákazem církevních obřadů ve zlínském krematoriu, který byl i v podmínkách tehdejšího Československa ojedinělý.

Pád režimu na podzim 1989 přinesl nové možnosti a bratr farář Kopecký se jich chopil s vervou. Přestože dávno překročil šedesátku, nesložil ruce do klína a hned v roce 1990 zahájil cyklus přednášek o Bibli pro zlínské základní a střední školy i širší veřejnost, na něž navázal dalšími přednáškami v Akademii J. A. Komenského. Stál rovněž u zrodu bohoslužeb v nemocnici a pobožností v domově důchodců. V 90. letech se zapojil do práce zlínského Rotary klubu, kde získal významné sponzory, kteří náboženské obci pomohli při koupi a zvelebení vlastní fary (1996).

Bratr farář Kopecký byl přátelský člověk, který si své okolí získával upřímnou spontaneitou, laskavým humorem i neokázalou vírou, která měla často neodolatelný, až dětsky přesvědčivý výraz. Byl velmi dobrým kazatelem s darem zaujmout i dojmout. Blízký mu byl i svět múz, ve volných chvílích rád maloval a věnoval se hře na violoncello. Z jeho literární činnosti nelze pominout překlady kázání Waltera Lüthiho, které vyšly ve třech svazcích (Adam, Abraham, Jákob) v letech 1987-1992, a převod Komenského Praxis pietatis do soudobé češtiny (1992).

Své náboženské obci zůstal věrný do posledních chvil. Teprve loni na podzim jej začaly opouštět síly, trápilo jej srdce i omezená pohyblivost. Proto byl od ledna 2007 v náboženské obci ustanoven administrátor (bratr Pliska z Kvasic) a bratr farář Kopecký pokračoval jako duchovní na zkrácený úvazek. Ještě na Smrtnou neděli 25. března sloužil své poslední bohoslužby. Na Zelený čtvrtek vpodvečer však na faře upadl a diagnóza byla více než vážná – zlomenina krčku stehenní kosti. Zesnul tiše a klidně o tři dny později. Jeho dlouhý a plodný život ve službě Pánu se naplnil velmi symbolicky. Narozen na svátek Mistra Jana Husa, po třiatřiceti letech služby ve Zlíně prožil své poslední dny mezi Zeleným čtvrtkem a Božím hodem velikonočním.

Tak se v nás smutek mísí s nadějí a pokojem od našeho vzkříšeného Pána. Jemu s pokorou v modlitbách odevzdáváme dobrý život a dílo našeho drahého bratra faráře Ladislava Kopeckého.

Marcel Sladkowski

Pozvánka do Betléma

Vážení přátelé, srdečně vás zvu na květnovou duchovní obnovu o svatodušním víkendu od pátku 25. do neděle 27. května v rekreačním zařízení královéhradecké diecéze Betlém v Janských Lázních pod vedením sestry Jany Novákové.

Tématem celého setkání bude stvoření a tvoření. Začneme v pátek dopolední bohoslužbou v 10 h a s ukončením počítáme v neděli odpoledne.

S sebou si vezměte Bibli, Zpěvník CČSH, Žaltář (Klosův), poznámkový blok a domácí obuv.

S účastnickým poplatkem počítejte ve výši 750 Kč.

Jmenovité přihlášky prosím zašlete na adresu:

Královéhradecká diecéze, Ambrožova 728, 500 02 Hradec Králové nebo na e-mail: dieceze@ccshhk.cz, případně v nich uveďte svá dietní omezení.

Na setkání s vámi se těší

Štěpán Klásek

Návrh ze Slovenska

Návrh cirkvi z jedného večerného rozhovoru, ktorý prebehol medzi podpredsedom diecéznej rady Jiřím Balajkom a biskupom Janom Hradilom:

„Cirkev československá husitská v zásade nepozná odpoveď, prečo sú niektorí ľudia homosexuálne orientovaní. Nepozná odpoveď, či sa to deje z vôle Božej.

Vzhľadom však k zodpovednosti k celku cirkvi, ktoré je zvolaním Božieho ľudu, sa rozhodla, že "nebude zverovať učiteľský a kňazský úrad cirkvi homosexuálne orientovaným ľuďom".

Z toho ďalej vyplýva, že vzhľadom k biblickým textom, obzvlášť v Starom zákone, cirkev nemôže v žiadnom prípade povoliť akékoľvek požehnanie homosexuálneho vzťahu.“

Obaja:

Jiří Balajka, Jan Hradil

Pozvánka do Loun

Náboženská obec v Lounech srdečně zve na velikonoční písňové pásmo, při kterém vystoupí písničkář Petr Maria Lutka (zpěv, akustická kytara) a Markéta Procházková - Lutková (klávesy).

Koncert se bude konat v neděli 22. dubna od 18 h ve Sboru dr. Karla Farského (naproti Vrchlického divadlu).

Vstup volný.

(rst)

Kalendarium – duben

23. 4. 997 - Ve východních Prusích (v místě Cholin, východně od dnešního Gdaňska), kam odešel hlásat evangelium, zemřel mučednickou smrtí biskup **Vojtěch**. Jeho tělo vykoupil Boleslav Chrabrý stejnou vahou zlata a dal je slavnostně pohřbít v mariánském chrámě v Hnězdně (1000).

23. 4. 1632 - Valdštejn odjel s celým dvorem ze Znojma do Čech s cílem vyhnat Sasy ze země. Desetitisícová Arnimova armáda byla proti Valdštejnovým regimentům bezmocná. Valdštejn však s rozhodujícím útokem váhal a nabízel Sasům separátní mír; ti ho však odmítli.

24. 4. 1547 - U Mühlberku došlo k bitvě, v níž protestantské vojsko Jana Fridricha bylo poraženo císařskými oddíly Karla V. Zpráva o výsledku bitvy způsobila rozklad českého odboje.

24. 4. 1577 - Rudolf II. vydal přesnější instrukci pro funkci místodržících (pro politickou a policejní správu) jako zástupců panovníka. Původně zemští úředníci dostali samostatnou pečeť i vlastní kancelář. První místodržitelství zaniklo roku 1583 a bylo obnoveno roku 1612.

24. 4. 1822 - Narodil se v Liptovském sv. Mikuláši **Janko Kráľ** (+ 23. 5. 1876 asi ve Zlatých Moravcích) - slovenský národní buditel - viz i str. 3

24. 4. 1892 - Publikován byl Manifest mladočeské strany, který pokračoval v ostré mladočeské agitaci (i na půdě říšské rady, kde podali 27. dubna návrh na odvolání ministra spravedlnosti F. Schönborna pro porušování zákona). Opoziční mladočeské hnutí vrcholilo.

24. 4. 1907 - Narodil se v Plzni **Václav Trojan** (+ 5. 7. 1983 v Praze) - hudební skladatel a pedagog.

25. 4. 1372 - Se souhlasem Karla IV. byla založena v Praze samostatná právnická "universita" s vlastní jurisdikcí (odtržením od Karlovy university). Zanikla na počátku husitských válek.

- Jan Milíč z Kroměříže založil svůj "Jeruzalém" - ústav pro pražské nevěstky (šlo o zhruba 27 domků, kde bylo shromážděno na 200 těchto "kněžek lásky"). Milíč se snažil, aby "působením kázání jeho na pokání se daly".

26. 4. 1577 - Císař Rudolf II. zamířil do Lužice a dále pokračoval v cestě do Vratislavi.

26. 4. 1917 - V Prostějově proběhla hladová demonstrace zhruba 8 tisíc konfekčních dělníků a dělnic, při níž přivolané vojsko zabilo střelbou 23 lidí a dalších téměř 40 bylo zraněno.

27. 4. 1452 - Český sněm v Praze zvolil na dobu dvou let zemským správcem Jiřího z Poděbrad (ve skutečnosti mu tato role vydržela i přes vládu Ladislava Pohrobka). Nápomocna mu měla být jedenáctičlenná rada (4 páni z jednoty strakonické, 5 rytířů z jednoty poděbradské a 2 zástupci měst). Udělená pravomoc se rovnala téměř moci královské a vztahovala se i na správu královských důchodů. Tím mělo skončit období rozbrojů a třenic a měl být zabezpečen klidný rozvoj země. Oldřich z Rožmberka se však připravoval k odporu (k opozici se přidala i města Tábor, Žatec, Louny a další).

27. 4. 1937 - Zemřel v Hradci Králové **Ludvík Domečka** (* 2. 3. 1861 v Černovicích) - právník a archeolog. Již za studií se zajímal o historii a archeologii a publikoval i své prvotiny pod pseudonymem Ludvík Černovič (podle svého rodiště). Přesto však nešel po gymnáziu studovat historii, ale práva na pražskou universitu na Příhodovskou nadaci 150 zlatých ročně. Po studiích, která dokončil roku 1887, pracoval sedm let v advokátní kanceláři v Jindřichově Hradci. V roce 1894 se přestěhoval do Hradce Králového, kde začal pracovat v muzeu, jehož byl v letech 1895-1922 ředitelem. Nejenže se sám aktivně podílel na projektu a stavbě nové krásné muzejní budovy navržené architektem Janem Kotěrou, ale celou dobu se věnoval i rozšiřování sbírek, jejich pořádání a vystavování. Čas si našel i pro archeologický průzkum na nálezy bohatého Hradecka. Vše pak shrnul v knize *Královéhradecko. Místopis soudního okresu Královéhradeckého, I., 1928, 1931, 1935*. Své články, nejen archeologické, publikoval hojně v Památkách archeologických, Lumíru, České politice, Zoře, Ruchu, Národních listech atd. Odbornou práci zaměřil Domečka především na období doby bronzové (např. *Předhistorické nálezy v severovýchodních Čechách*, Památky archeologické XX, 1903, *Předhistorický nález v Předměřicích*, Památky archeologické XXXIII, 1931).

27. 4. 1937 - Sudetendeutsche Partei vypracovala návrh šesti zákonů, předpokládajících povinné hlášení se občanů k určité národnosti a jejich zapsání do národnostních katastrů, zajištění zvláštní ochrany před odnárodňováním a vytvoření dalších právních záruk života národností v republice. Smyslem této iniciativy byla snaha poukázat na údajný útisk německé minority.

28. 4. 1462 - Zemřel v Krumlově **Oldřich II. Rožmberský** (* 13. 1. 1403) - šlechtic a politik.

28. 4. 1942 - E. Beneš v projevu v British Press Association připustil možnost odsunu většího počtu Němců z českých zemích (pod vlivem Heydrichovy politiky v protektorátě).

30. 4. 1422 - Synovec litevského velkoknížete Vitolda, ani ne třicetiletý Zikmund Korybutovič, přijel na Moravu (obléhal Olomouc) a 17. května dorazil do Prahy. Jako představitel jagellonské dynastie byl uznán jak Prahou, tak i tábory za správce země.

30. 4. 1912 - Zemřel v Kolíně **František Kmoch** (* 1. 8. 1848 v Zásmukách) - český skladatel a kapelník, který mj. sestavil 30-40členný orchestr a ten reprezentoval českou hudbu v Krakově, v Budapešti, ve Vídni i na všeruské výstavě v Nižném Novgorodě, později se stal základem domácí vojenské hudby.

(red)

Pro děti a mládež

Rozhovor se Šimonem Petrem

Tajenku získáte, pokud se vám podaří správně vyřešit následující přesmyčky a z každého slova si vypíšete čtvrté písmenko.

ŘTEÍNUM	TITĚVDO
ÁTOHNUTZV	HUDROPÉ
TUTIRAZMO	CÁRBENI
ÝSTAŘP	ČKÍNUDE

(Řešení z minulého čísla: Rozhovor)

Jana Krajčiříková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz